

Надя Терзиева

Центърът за книгата на НБУ – виртуално

Обявеното извънредно положение през март затвори Центъра за книгата. Предварително подготвената програма за събитията на живо не се осъществи. И до днес плакатът с мартенската програма стои на фасадата с призив „Заповядайте!“.

Затворени бяха Библиотеката, Университетският архив, книжарниците.

Пандемията не спря само издаването на книги. По време на пълната изолация ред нови заглавия на НБУ се появиха на книжния пазар: „Никола Стоянов. Живот и дейност: Мемоари (1875-1939). Дневник (1940-1944)“, съставители Калинка Анчова и Алека Стрезова, второто издание на „Киносценарият – написване и пренаписване“ от Светла Христова, „България, мюсюлманското малцинство и турската пропаганда (1923-1944 г.)“ от Димитър Гюдуров, „Градски политики и местна демокрация в началото на 21 век: глобални тенденции, европейски перспективи, български реалности“ от Евелина Стайкова, „Литературното образование в гражданска перспектива (VIII – XII клас)“ от Огняна Георгиева-Тенева, „Съвременни тенденции в обучението и изкуството от стъкло в Европа“ от Константин Вълчев, учебните помагала по административно право и процес на Райна Николова, „Вера Мутафчиева – между литературата, историята, политиката и геополитиката“ с автор Антоанета Алипиева и др. Някои от новите заглавия са представени във фейсбук страницата на Центъра с рекламни публикации, а други с виртуални интервюта на авторите, водени от доц. д-р Йордан Ефтимов и гл. ас. д-р Владимир Димитров.

Надя Терзиева е директор на Центъра за книгата към НБУ от неговото създаване през 2016 г. Преди това е дългогодишен директор на Библиотеката на НБУ с принос за изграждането и развитието ѝ като съвременен информационен център. Основател и председател на УС на първото библиотечно обединение „Български информационен консорциум“, в което членуват над 78% от висшите училища. Има множество публикации в областта на библиотечно-информационните науки и технологии,

както и участия в десетки международни проекти. Има три магистърски степени: по бизнес администрация, библиография и научна информация и българска филология. Специализира библиотечен мениджмънт във Великобритания, Холандия, Испания. Член на Настоятелството на НБУ от 2016 г.

Затворихме физически, но продължихме виртуално. Затворихме, но и отворихме Библиотека на НБУ чрез електронни услуги и отдалечен достъп до ресурси. Дистанционното обслужване се осъществи чрез:

- електронно издаване на читателски карти – над 280 нови и подновени читатели;
- онлайн презаписване на книги – 3000 книги са презаписани електронно;
- сканиране на статии от периодични издания, глави/части от учебници, сборници или монографии и изпращане по електронна поща, по заявки на студенти и преподаватели – над 10 000 страници са изпратени;
- осигуряване на достъп до пълнотекстови бази данни в различни области извън университетския кампус чрез софтуера EZproху. Повече от 20 нови платформи с електронни книги, статии, учебни материали, каталози и други са добавени (извън абонамента), между които на: Институт за изследване на изкуствата при Българска академия на науките, МИТ Прес, Berghahn Books, Duke University Press, Getty, Guggenheim Museum, JoVE – научни и образователни видеоклипове, JSTOR, Open Arts Archive, Oxford University Press, Project Muse, SAGE, ScienceDirect, University of Michigan Press и др.;
- електронно обучение чрез платформата Zoom на тема „Информационни ресурси за дипломна теза по време на криза“;

- видеоизложби от книги и статии за Рафаело (по повод 500 г. от смъртта на художника) и Захари Стоянов (170 г. от рождението на българския революционер, политик, журналист и писател).

Отворихме лични сбирки от Университетския архив.

На 30 април, по повод Международния ден на джаза, Университетският архив представи виртуално с музикални фрагменти архивното наследство на маестро Милчо Левиев (1937–2019), почетен професор на НБУ, превърнал в стандарт майсторските класове, които, заедно с Вики Алмазиду и редица други музиканти, провеждаше в продължение на много години.

Архивът е дарен на университета в началото на

2012 г. и съдържа авторски ноти, партитури, щимове, статии и негови интервюта, както и богата колекция от аудио и видеоматериали с музикални записи на негови и чужди произведения върху различни носители (грамофонни плочи, магнетофонни ленти, касети, компактдискове).

По повод 24 май Университетският архив представи непубликувани текстове на големия български езиковед професор Мирослав Янакиев (1923–1998), свързани с Кирило-Методиевото дело и с българската азбука. Текстовете са част от архивното наследство на проф. Янакиев, дарено на НБУ от дъщеря му г-жа Мирена Янакиева. Видеопрезентацията предостави възможността да бъде прослушан и прегледан един непубликуван кратък текст на Мирослав Янакиев „Кирилометодиевото дело... и кибернетиката“, писан в началото на 60-те години на XX век, както и да бъдат разгледани енциклопедични статии за буквите в българския език, съставени от него през 1974 г. и непубликувани досега.

И Читателският клуб на НБУ се „отвори“, за да поддържа интереса към четенето с видеоревю за книгата на месец април „Летище“ на Артър Хейли. Съвсем в контекста на случващата се пандемия идва и заключението на Васил Димитров, дискуснт на клуба и автор на ревиото: „Хейли е повече от категоричен – герои не съществуват, всички сме просто обикновени хора, които винаги можем „да спасим света“ в/от ежедневието на своя „de profundis“, ако бъдем/останем заедно“.

Клубът продължи четенето през месец май с „Чернобилска молитва“ на Светлана Алексиевич, удостоена с Нобелова награда за литература през 2015 г. за своето „полифонично творчество – монумент на страданието и мъжеството в наши дни“. Книгата на белоруската писателка е нещо повече от записана „устна история“ – тя е именно молитва и „мълчание“, от каквото се нуждаехме и по време на изолацията.

Видеоревюто на Васил Димитров ще „затвори“ за лятна ваканция Читателския клуб на НБУ на 3 юни с книгата „Бегуни“ на Олга Токарчук, която получава Нобелова награда през 2019 г. „за въображението, изобразяващо с енциклопедична страст преминаването на граници като начин на живот“. „Бегуни“ е книга за трагичната (не)подвижност на (пост)модерния субект, който вгледан в себе си като в безкрайно „овъншноостено“ пространство може да възкликне (непрекъснато цитирайки в течение на целия роман Ницше, Мелвил, Булгаков, Фуко, Чоран и много други гласове на собственото си отчаяние) – „пътувам, следователно съм“. И следва пътуването...